

НАША КНИГОЗБИРКА

З ПОЕЗІЙ ПОВСТАНСЬКОЇ БОРОТЬБИ

(передрук краєвих видань)

1947

Ч. 1

Прочитуючи цю збілочку, не шукайте в ній поезій, не розбирайте кожньої стрічки по нормам і законам поетики.

Ловіть у цих піснях, писаних гарячою живою кров'ю і складаних ж и в и м и людьми, лісові шуми, гартуйтеся їхнім завзяттям, віднаходіть у собі їхню велику віру й велику любов.

Ці вірші складали найкращі з-поміж нас, знає їх цілий український нарід, вміє їх напам'ять кожняя українська дитина, бо вони повстали зі землі, де кожняя грудка освячена, а кожній куц - заборолом проти ворога - з землі, що зветься Україна.

Ж

Ж

Ж

Передруки з краєвих революційних видань
1945 - 46 років.

Редакція.

ГИМН

ПОНЕВОЛЕНИХ НАРОДІВ СОВЕТСЬКОГО СОЮЗУ.

Насильством жорстоким республік Свободу
Свавільно скорила сталінська Русь,
Та буде народами знищений спільно
Заступник Росії - Советський Союз.

Годі коритися катові спільному,
Годі терпіти червоне ярмо,
Спільними силами станемо вільними,
Свободу народам і людям дамо!

Крізь бурі і грози ми йшли до свободи,
Та Ленін свободу на штик нанизав,
А Сталін нас мучив за вірність народу
І в рабство колгоспне всім шлях показав.

Годі коритися катові спільному.....

Виходим до бою ми військом могутнім,
Загарбників хижих з шляху зметемо,
В боях ми здобудемо долю майбутню, -
Свободу народам і людям дамо.

Годі коритися катові спільному.....

ж

ж

ж

НА ПАМ'ЯТЬ КОМАНДИРОВІ КОНИКОВІ.

О, хто то, хто то йде на Бірчу,
Нестримно з боем наступа.
То Командир Полковник Коник
Веде стрільців-борців УПА.
Щоб відплатить за людські кривди,
За кров, що в Лімні потекла,
За смерть, неволю і руїни,
За села спалені до тла!
Мов буревій, борці пробились
Крізь загорожі, бункери! -
Дрижить в страху, конає Бірча,
Кубло бандитське горить...
Горить - аж небо багряніє,
В огні усе палахкотить! -
„За наші кривди вам відплата,
Прокляті вороги-кати!“...
Ворожі сили ще великі.
Минає ніч, вже ранок - день,
А бій у Бірчі не змовкає, -
Гримить, клекоче і гуде...
Повстанці далі наступають,
І безупину бій іде! -
Де Командир - усі питають,
„У місті вів! За ним, вперед!“...
В тім жаль і лють серця здавили,
Бо Командир, що перший рвався
Розторожити ворожі сили, -
Від кулі ворога упав.
Та це стрільцтва не зламає, -
Новим завзяттям запалить! -
„На кров і зброю присягаєм
Геройську смерть його помстить!“
Наш Командир - Полковник Коник
У бою з ворогом упав, -
На віттар слави України
Життя і кров свою віддав!
А ми - за ним, його слідами, -
З його наказами ідем,
Ідем повстанськими шляхами,
Туди, де воля нас веде!

РАТАЙ

Ясні зорі над нами,
Тихо радіє нам ліс,
Нас не квітчають вінками,
Квітів ніхто нам не ніс.

Твердо, незломно ідемо
Правди нові звістуни.
Кров'ю, боями, брехнею
Стелить нам ворог шляхи.

Рідний народ нам радіє
В темну, холодну ніч.
Яре дівча про нас мріє,
Любить вогонь наших віч.

Ворог безсильно лютує,
Та нам смішний його гнів! -
Гордо, незламно прямуєм
Шляхом героїв-борців.

Ідемо з палкими словами -
Гордий, вітай нам народ!
Волі, що виснив ти снами,
Творчий даємо наш труд.

Ж

Ж

Ж

ПОВСТАНСЬКІ АКОРДИ.

/Пам'яті ст.бул. Ігоря./

Мільярдами тонів, мелодій
В юнім ритмі весна прогула,
У мелодіях акорд бойовий
Грає громом, як бурі гроза.

То наш акорд вогняний у бою,
То наш акорд дункий, як металъ.
Пролітає весна за весною,
А він дзвонить так ясно, як сталь.

Пройде літо й осінь настане,
І вовками завие зима,
І наш акорд, як сонце весняне,
Як та буря, що дуба лама.

В ньому грає могутній зов волі
І народу розкута душа,
В ньому сила стихії в розгоні,
Рвійна пісня, любов і жага.

Нас не спинять у дужім поході
Сніговіі, шалені вітри.
Проти вітру й проти негоди
Понесемось в вогні боротьби.

Час не жде - Воля кличе: „До бою!”
Геть з України сталінську гидь!
Хай наш акорд луна і зимою,
А там знову весна зашумить.

ж

ж

ж

Марко Босслав.

ПІСНЯ СОТНІ ШУМА.

Співай, шуми зелений боре, -
Гукайте громи весняні,
Заграй, трембіто на всі гори,
Світить у путь святі вогні!

Йде сотня наша, наче вихор -
Із нами наш сотенний Шум,
Хоч смерть грізна і люте лихо -
Ми йдем пімстити катівський глум!

Заграєм гордо в кулемети -
Ми месників грізна чота!
Співайте грімко, міномети!
Ставай, Україно, пресвята!

Конайте, люті супостати,
Вперед завзяті юнаки!
Вставай, вставай, Україно - мати -
Грими Кавказе наш грімкий!

ж

ж

ж

Сл. п. сотенний Шум, командир відділу
УПА в Чорному Лісі згинув геройською
смертю на полі Слави 21.III.1945 р.

/„Інформативні Вісті" Р.III.Ч:4./

ПІСНЯ - МАРШ „МЕСНИКІВ”

Дав наших залізних нічим не здолати,
Нас крик не злякає ворожих атак! -
У нас попереду синь дальних Карпатів
Наш друг - командир Залізняк.
В нім воля сталева,
Він наш командир!
Із ним ми, як леви,
як бурі, як вир!

Не нам вже носити покійно окупи,
Терпіти знущання жахливих катів, -
До рідного краю моря в нас любови,
Завзяття й відвага орлів!
Не нас на руїнах
П'янитимуть сни! -
Борці України! -
Ми волі сини!

Зійшлись звідусіль ми у дні ці криваві,
Хай довго матуся, чи дівчина жде, -
Бо нас командир Залізняк з громом слави
Побідно усюди веде.
В нім воля сталева,
Він наш командир!
Із ним ми, як леви,
як бурі, як вир!

Із ним боевих ми знамен не огудим
І разом з другими походом грізним
Вкраїні державність навіки здобудем,
І славу ми вибором з ним!
Не нас на руїнах
П'янитимуть сни! -
Борці України,
Ми волі сини!

* * *

ГУЧНІШ ЛУНАЙ ПРОТЕСТ !

В своїй хаті - своя правда
І сила, і воля!

Тарас Шевченко

І знов до Ваших хат прийшов червоний кат
І грозить гнівно Вам, і словом підлим манить
До царства свого й Вас, щоб потім розпинать,
Щоб потім й Вас закуть в тяжкі кайдани.

Не плачте від безсилля, від страху не тремтіть!
Озвітесь перед ним всім криком непокори!
Щоб вчув Ваш бунт палкий увесь лукавий світ,
Щоб Вас перед дітьми своїми не і в сором!

Хай не радіє кат, що легко забере
В Вас землю й другим дасть, а Вас пішле на муки...
Гучніш лунай протест! УПА на поміч йде,
Й рубає скрізь катам загарбницькі руки!

ж

ж

ж

/„Дісовик", вересень-жовтень 1945

ІЩЕ РІК ОДИН ...

Іще рік один вороном чорним кружляв
Над тобою, коханий мій краю,
Пив твою щирю кров, на хрестах розпинав, -
Ти ж, як велетень, гірко в терпінні ридав,
То зривався в пориві відчаю...

По степах твоїх буйних, невірним гріхом
Підвелися високі могили, -
Ти ж над ними стоїш із похмурих чолом,
Чорні хмари встають над тобою кругом,
Наче Демона-Згубника крила.

Ти ж такий безталанний стоїш і сумний,
Тільки гаряче дишеш, бо хочеш
Вийти з тьми на шлях рівний, широкий, ясний,
Вільним співом залити свій степ золотий,
Щастям втерти скорботні очі.

О, мій старче одвічний, невірнику мій,
Виростай своїм гнівом і рвінням! -
Недалеко вже час - поведем тебе в бій,
Щоб в борні тій останній, жорстокій, важкій
Ти розкинув темниці склепіння.

Знаю, ти переможеш! Пурпурні вінки
На чолі твоїм будуть сіяти,
В шлях великий навіки зіллються стежки...
Чорним вороном більше ніколи роки
Над тобою не будуть кружляти!

ж

ж

ж

/„Лісовик“, грудень-січень 1946 р./

НЕ НАС СХИЛИТЬ ЯРМУ И СНУ!

Не горюваннями, ні хитрістю чекання
Ані плачем серед руїн, -
А буйним покликом і радістю змагання
Шлемо ми Осені поклін.

Над нами дні її бурхливо пролітають
В попуття нам її вітри, -
Усе твердіш ми йдем, все вище піднімаєм
Свободи рідні прапори.

Не нас катам здурить солодкою брехнею,
Не нас схилить ярму й сну!...
За вільнее життя палкішою борнею
Холодну стрінемо зиму!

ж

ж

ж

/„Лісовик", листопад 1945 р./

ОСТАННЯ ЗИМА

Перед нами, друзі, ще одна є зима! -
Буде сніг, і мороз, і „хухання“...
Але що це для нас, коли в серці весна,
Коли знаєм - зима ця остання!

Так, остання! Пекельні, прокляті зими
Гітлерівсько-сталінські за нами!
Перемогу свою уже бачимо ми
Не за горами, не за лісами.

А в тім теж ворогам нашим прийде зима -
Не співатимуть їм жайворонки!
Бо „часов хоть і хватіт“, та хліба нема,
І не шлють їм вже „свинніе тушонкі“!

✂

✂

✂

/„Лісовик“, грудень-січень 1946 р./

ПРИВІТ ПАЛКИЙ ТОБІ, РІК НОВИЙ!

Бурхливий рік змагань упертих
У царство тління одлетів, -
Але всьому йому не вмерти,
Бо лунко він прогуркотів.

Нас не спинили хуртовини,
Ми не осліпли серед мли!...
Ще рік за волю Батьківщини
Ми в маршах гордо пронесли.

Йдем дальш вперед поривом крові
Під клич мети, якій клялись!...
Привіт палкий тобі, Рік Новий, -
В борні нам щастя розгорнись!

ж

ж

ж

/„Лісовик“, грудень-січень 1946/

МИ ВІРНІ АЖ ДО СМЕРТИ!

Козацьке ми плем'я, серця козацькі наші!
Нам не страшні ні лиха, ні пригоди,
Ані „жешовські“ Мірки - воєводи,
Ні енкаведитські Хаїми, чи Саші!

Ми вірні аж до смерти рідній стрісі
І з рідних хат - не підемо нікуди!
Тут ми родились - тут вмирати будем!
Як не на ліжку, то в полі, чи в лісі!...

Отож, нехай затамить добре ворог:
Нам страх - чужий, в руках відвагу маєм,
Бо в наших жилах кров козацька грає
І е ще в наших гаківницях порох!...

ж

ж

ж

/„Лісовик“, вересень-жовтень 1945/

ГОЛОС ДУХІВ

Духи впавших борців в листопадові дні
Понад краєм і досі витають
І у день, і в ночі до живих ще братів
Вони голосом дужим гукають:

„Досить спать нам, прокиньтесь із рабського сну,
Сором в сні своїм лити лиш сльози!
Уставайте, збирайтеся в силу грізну
І шалійте, як бурі і грози!”

„Хай ще раз загремлять неблагані громи, -
Над катами відбудуться суди,
Хай мине ніч холодна страждання і тьми,
Пісня вічна поллеться хай всюди!”

„Ми не можемо спочити в могилах своїх
Знаючи, що ви й досі в кайданах
І над вами катів лютих чуючи сміх,
Сміх глушливий від - рана, до - рана.”

„Ми умерли за волю, за щастя, за вас, -
На ворожих лягли барикадах!...
Відомстіть нашу кров! Повставайте всі враз!
Довершіть світлий день Листопаду!”

ж

ж

ж

/„Лісовик”, листопад 1945/

До дня 22 листопаду День Базару.

Я. В. : РАНОК СМЕРТИ
 /Етюди/

Пливуча в безмежжя сумними казками
Без рідного сонця, віки серед тьми
Скатована, земле, страшними руками,
Знесилена, земле, лукавством судьби!

Все пристрасть червона така над тобою,
Як пам'ять злочинна, як тренетна смерть!
Одвічно повита тяжкою журбою,
Страждаючим криком наповнена вщерть!

По бурі в знемозі дягла, як рабиня,
В чеканні тривожнім невблаганих кар
І став сумним свідком твого загину
Звичайний Базар!

II.

Осіньного ранку лунка прохолода!...
На обріях хмари... на горах сніги...
І вітер, що вічно з землею в незгоді,
Прокляттям кривавим літав навкруги...

Осіньного ранку розгорнені крила!
Від сонця - повітря, червоне, як гнів...
Сіріли від туги високі могили
Співучих, як слава, чубатих дідів.

В повітрі червонім кружла а жалоба
Гарячої крові чужих гайворон...
...осіньного ранку лунка прохолода
І гострого вітру кривавий розгон.

III.

Вчора грім на базарських рівнинах,
Вчора січі тривожна луна,
А сьогодні лиш кров'ю по долинах,
Людських трупів сумна тишина.

А сьогодні над впавшими вітер
Похоронні співає пісні...
Сходить сонце в поклони пред мітом
Степові Красуні-Землі...

Сходить сонце... Підводяться хмари
Смерть геройську оплакати без сліз...
На снігах кров горить, як пожари,
Над снігами стоїть чорна вість.

Трупи скрізь!... Такі руки крижані! -
Вдруге їм для борні не повстать...
Гострим болем порепані рани
І конанням роздерті уста!...

Тиша в полі базарським, лиш вітер
Похоронні співає пісні!...
Вони вмерли, щоб смертю зігріти
Вільний дух дорогої землі!...

IV.

Вели їх колонами в поле на страту
У ранок осінній, у ранок лункий.
Висвистував вітер над ними проклятий,
Безжалісний вітер, холодний, чужий

На устах їх ні слова жалю чи розпуки,
Ні суму, ні сліз не було в їх очах,
Хай вітер і хмари!... Хай кружаться круки!
Ввижався їм дальше нескінчений шлях!

Ввижалась ім рідна, святая руїна -
І бунтом шаленим кипіла їх кров
Серця ім й останні земні хвилини
До рідного краю сповняла любов!

У.

Над ямою стоять... В устах мовчання вперте
Зір багатьох очей злився в один блиск...
Кати, їх не манить життя невірним вмерти
За волю вже давно вони всі поклялись!

Закуті руки їхні тремтіли в безсиллі,
А груди їні рвав сердець жертвенний бій, -
І сходились шляхи в одну святую могилу,
Щоб тління і спомин найти навіки в ній!

„Нічим нас не купить! Не зрадімо Вітчизни!“
І вітри понесли слова ці в степа...
І грім палких промов, в огонь погроз залізних
Перетворились лицарські засуджені ряди.

Кати слабі в своїй опідленій спокусі
Холодні пащі дул ім в груди навели
І білий степ в цю мить від страху аж здригнувся
Вони ж такими гордими й рішучими були!

Раптом хтось почав величний гімн народній
І сотні голосів злилися в один спів,
Заколихались подивом захмарені безодні
І посвист лютий стих безжалісних вітрів...

Посипалося оливо розгоном неблаганим
І падали, і падали із піснею ряди...
Лилась святая кров... в палких обіймах в ямі
Вмирали лицарі, визвольники, брати.

І ранку лет спинився... Простір такий червоний
Від сонця і крові,, Зомліла далечінь...
Розлився у степах плач дзвонів похоронних
І хмар сумних лягла на землю тиха тінь.

УІ.

Так, вбили їх... кати, кати,
Ви духа волі не убили!...
Летіли дні, плили роки
Нам відростали дужі крила.

І знов окраджена земля
Гремить нечуваним змаганням
Ще день - прокинеться вона
Побідним буремним повстанням!

І не сховатись вам нігде
Від суду нашого і кари -
Неволю вічну відімстем
І згубу Крут і кров Базару!

Ж

Ж

Ж

ВОЛОДИМИРУ СОСЮРІ

відповідь на „Послання обдуреним“.

О, наймите сліпий і підлий
Кого вернутись кличег ти?
Нащо знамена свої рідні
Кричиш прилюдно розп'ясти?!
Хіба не сам ти, бувши юним,
Думою, палко ім моливсь,
Під ними йшов проти Комуни,
За волю краю свого бивсь!
Хіба не ти в полках Петлюри
Пройшов вітчизну з краю в край,
Як ураган, як помсти буря,
В душі ховаючи відчай?
А потім !. Потім, як і Юда,
Покинув, зрадив ти, утік
І в каятті себе бив в груди,
Щоб кат „невільні юні блуди“
І все простив тобі на вік!
За гріш продався ти, за слово
Ласкаве ката проміняв,
Свої пісні такі чудові,
Серця якими хвил вав.
Мовчав глухим, немов не чув:
Як застогнала Україна
В своїй глибокій домовині,
В кайданах кат її закув!
Ти ввесь втонув в п'янім тумані
Гучних бенкетів і розпуст
На святах Рильських і Баханів,
Де ще раз вимовив: - клянусь!
Байструче підлий України,
Дикарю „красної Москви“,
Попавши в зрадну зграю й нині
Святині рідні ганьбиш ти!
Ти сам обдурений словами
Катів своїх. Безтямник сам!

Ми - горді власними шляхами,
Для нас вершини, слава нам!
Ніхто нічим нас не одурить,
Ми не підкупні у боях
Бо за Вітчизну біль бандурить
У наших праведних серцях!
Ти, хлібопрохач, каліко
Душі і совісти й ума!
Невжеж до скону так, до віку,
Тебе манити буде тьма?!
Нащо продажними піснями
З другими хвалиш страшний час?
Нащо сталінськими рабами
Зробить ви хочете і нас?
Так хай! Ми вам не покорились,
І не повірили ми вам,
І хоч над нами ви глумились -
Ми все знесли, й б'ємось, як бились,
Із сказом вашої чуми!
Порив в серцях в нас до свободи
Пала, як вогнище, ввесь час.
Тяжкі страждання нам народу,
Його вели ми в дні негоди,
Його ніхто не зрадив з нас!
Знамена ті, які ти кинув,
Ми вдруге гордо підняли.
І скрізь по горах і долинах,
В степах квітучих Батьківщини
За волю змаг ми почали!
Б'ємо усіх, хто тільки хоче
В свої кайдани нас скувати,
Хто нам несе холодні ночі
І в них нас прагне розіпнять!
Вагання ми уже не знаєм,
Не блудим ми серед доріг
Громами поступ наш лунає
І не страшні нам бурі, сніг!
Затям собі поете - „брате”,
І так скажи за нас усіх,
Що всіх, хто кинув рідну матір,
На попіл спалить страшний грім!

Той грім близький, він незабаром
Схитне планети і світи -
І від його тяжкої кари
Ніяк, нікуди не втекти!
Тоді тебе із Бажанами
Візьмуть на той правдивий суд:
Призирством й полум'ям догани
Уста народні оплюють!
Отож не вчіть, не звіть, не кличте
Вернутись нас із каяттям,
Бо ми клястись не вмієм двічі,
Бо нам байдужі смерті стрічі
За вільне соняшне життя!
Не нам, не нам назад вернутись, -
Наш день встає, наш день гряде!
Нарід пригноблений, закутий
Його в палкім благанні жде!
І тільки ми в той день врятуєм
Вітчизну зоряну свою
І приведем її святую
На свято волі, що в бою
Своєю кров'ю ми купуем!

Ж

Ж:

Ж

/„Лісовик“, грудень-січень 1946/

ПРО ТЕ, ЯК НОВИЙ ' 1946 - РІК
БОЛЬШЕВИКАМ У РУКИ ПОПАВСЯ,
ТА ЯК ЙОГО ВИЗВОЛИЛИ
УКРАЇНСЬКІ ПОВСТАНЦІ

Десь небесними шляхами,
Потім ярами, лісами
Рік новий ішов до нас.
І звичайно, йшов без зброї
І без „Фінки“, без набоїв,
Наче в мирний, добрий час.

Як дійшов так вже в Карпати,
На хвилинку мусів стати
І поглянути кругом:
Чи то справді тут весело,
І заможньо і щасливо
Час минає всім бігом.

Аж тут нараз з-поза тину
Щось як дуркне в цю хвилину,
Мов по блясі патином...
І понісся рев по горах:
„Товарищі, здесь Бандьора,
Паскарей сюда шагом!“

Не встиг кний Сорокшостий
Одним словом обізватись,
Як упав уже на сніг...
Кругом нього рябі пики
Тут вчинили крик великий
І шукали, хто де міг.

„Бандеровца ми спаймалі!“ -
Усі дико зверещали
І потягли у село.
„Прощай світе, - Рік гадає. -
Тут виходу вже немає,
Життя мое геть пішло“.

Із такими то думками
Молоденький між трісками
Кінця свого дожидав...
В тім з-за горба, з-за смереки,
Голос милий, недалекий
Твердий наказ комусь дав:

„Хлопці! Слава! Бий голоту,
Підлу сталінську сволоту,
Що мордує мирний люд!”
Затривожились бандити,
Вже їм довго тут не жити,
Скоро з ними буде суд.

Та й не довго прийшлося ждати,
Як з-за плота коло хати,
Появився гурт людей.
Людолови враз пропали,
Ще й забули, що спіймали
І лишивсь нам молодий.

Нараз двері відчинились.
Дужі хлопці повні сили,
Молодого тут найшли.
„Хто ти будеш, любий друже,
Чом трясешся ти так дуже?
Ми ж тобі життя спасли!”

„Я є Рік Новий! А хто ви?
Будь ласка скажіть, панове,
Щоб віддячитися вам.”
— „Українські ми повстанці,
Ми б'ємо усіх займанців,
Що не дають жити нам.”

„То слухайте ж, любі друзі!
Вам усім я по заслугі,
Заплачу у мій весь час.
В моїм часі буде зміна,
І повстане Україна,
А комуна щезне враз!”

СТАЛІНСЬКА „ДЕМОКРАТІЯ”

Чи чули ви, добрі люди,
Таку чудасію? -
Десь на сході народилась
Фальш - демократія!
І в Англії, в Америці
Бувають вибори,
Парламенти, депутати
І партійні спори.
Дискутують, голосують,
Пишуть, вибирають,
Часом навіть кулаками
У сварках махають.
Однак босо там не ходять,
І не голодують,
Ніхто людей за думки їх
Не б'є, не мордує.
Кожний може, що захоче
Собі говорити,
І писати, вибирати,
Вірити, любити,
Кожний має своє право
Бути чоловіком,
Паном серця, думки, слова,
Вільним перед світом.

В нас на сході - все інакше,
В нас „демократія”!
І ще в світі не бувала
Така чудасія.
У нас, в Кремлі - „ясне сонце”,
„Батько всіх народів”,
А ми в нього - німі слуги,
Колгоспники голі.
У нас також голосують
Усі „добровільно”
Працювати по шіснадцять

Й двадцять годин денно...
„Добровільно" всі працюем,
„Добровільно" гнемся,
„Добровільно" голодуем,
І на той світ премся...
„Добровільно" йдем на Сибір,
Соловки і Тундри,
„Добровільно" йдем в концлагри,
У військо і тюрми...
Усі люди „добровільно",
Усе виповняють,
Самі собі „добровільно"
Пути накладають...

.

От така то, люди добрі,
В нас „демократія",
На червоно мальована,
Стара тиранія!

ж

ж

ж

/„Лісовик", грудень-січень 1946 /

ПОВСТАНСЬКІ КОЛЯДКИ

БОГ ПРЕДВІЧНИЙ

Бог Предвічний народився,
Приніс нам новий світ,
Щоб ми стали, мов граніт,
Проти ворогів.

Комуністи, де ви ідете?
Йдемо людей вигнати,
Бандерівців ловити
І не вернемся.

Ангел звістив всім на село,
Щоб добро сховати,
Та ніде не іхати,
Бо буде біда.

Юні друзі, де ви ідете?
Ми йдемо в боротьбу
За України свободу
І здобудемо.

Знищить УПА енкаведе,
Й Сталіна лютого,
Люципера клятого
До ада пішле.

Слава Богу заспіваєм;
Хай живе наш народ,
В вільній землі, без турбот
З Тиси по Кавказ!

ж

ж

ж

НОВА РАДІСТЬ СТАЛА

Нова радість стала, як УПА повстала,
Яка підлих комуністів знищила немало.

АКа помагає, бо вже добре знає,
Як антихрист, лютий Сталін, народи карає.

Ой, Ти Христе Боже, і ти УПА тоже,
Борони нас від вивозу - нам і тут є гоже.

Лихая година в нас панує нині,
Та вже скоро народиться воля Україні.

ж

ж

ж

БОГ СЯ РАЖДАЄ

Бог ся раждає, люди веселіться,
Бо й Україні воля народиться!

Сталін в злості вуса рве,
Кінець царства бачить вже,
Бо комуна УПА б'є,
І весело співає:
„Ісусе на сіні,
Дай волю Україні,
Боже, Боже, Боже щастя дай.”

Не сумуй, народе, ворогами битий,
Більше вже не будеш у неволі жити.

Сталін в злості.....

Гноблені народи получіться з нами,
Будем воювати із большевиками.

Сталін в злості.....

ж

ж

ж

РОЗВЕСЕЛИМСЯ

Розвеселімся всі разом нині -
Христос родився в бідній яскині.
Хвалу віддаймо
І заспіваймо,
Хай пісня лине до небес.

Хай пісня лине до Бога-Сина,
Нехай розкаже, як Україна
Цілі століття
Різні страхіття
Рабство проклятого терпить.

Столиця Київ у румовищах,
А з наших сіл й хат лиш попелища.
Та без вагання,
Знов до змагання
За свою волю ми встаєм!

Великий Христе, Боже Єдиний,
Над безталанням зглянься України,
В борні за волю,
За кращу долю
Допоможи іі сином!

ж

ж

ж

ДИВНАЯ НОВИНА

Дивная новина -
Що нині за днина.
Проти війська виступає
Керсонська Україна.

Не у людській хаті,
А поміж бидляти,
Там, напевно, виростали
Комуністи клятї.

Та діло погане,
Що польські фірмани
Получились в одну банду
Із большевиками.

Наче круків зграя
В села налітають,
Граблять, нищать та плюндрують,
Людей виселяють.

Та для оборони
Повстанські загони,
Держать в страху і тривозі
Польські гарнізони.

Різдво ми повстанці
Святкуєм в землянці,
Бо панують на Україні
Вражі голодранці.

Всі підем за волю
У бої криваві,
Другі свята відсвяткуєм
У своїй державі.

ж

ж

ж

РІЗДВЯНЕ ПОБАЖАННЯ

Бажаєм здоров'я,
Веселого свята!
І в спокої щасливому
Другого діждати!

Діждати свободи,
При своїй родині
Хвала Богу заспівати
У вільній Україні!

ж

ж

ж

З М І С Т

Стор.

Передмова

I

1.	Гимн поневолених народів Советського Союзу.....	1
2.	На пам'ять Командирові Коникові.....	2
3.	Ратай.....	3
4.	Повстанські акорди.....	4
5.	Пісня сотні Шума /Марко Боеслав/...	5
6.	Пісня - Марш „Месників”	6
7.	Лучніш лунай протест.....	7
8.	Іще рік один.....	8
9.	Не нас схилить ярму й сну.....	9
10.	Остання зима.....	10
11.	Привіт палкий тобі, Рік Новий.....	11
12.	Ми вірні аж до смерти.....	12
13.	Голос духів.....	13
14.	Ранок смерти /Я.В./.....	14
15.	Володимирі Сосюрі.....	18
16.	Про те, як Новий - 1946 - Рік большевикам у руки попався, та як його визволили українські повстанці	21
17.	Сталінська „Демократія”.....	23

II

Повстанські колядки

18.	Бог Предвічний.....	25
19.	Нова радість стала.....	26
20.	Бог ся раждає.....	27
21.	Розвеселімся.....	28
22.	Дивная новина.....	29
23.	Різдвяне побажання.....	30

Ціна 2.00 НМ.